

## **Caracterizarea Cuplului Ieronim - Cezara din opera Cezara scrisa de Mihai Eminescu-a doua parte**

Numai astfel putem explica, respectand coherenta structurii de simboluri a naratiunii, de ce, initial, "setea de amor" a Cezarei, "acea nemarginire de simturi contrazicatoare, turburi, desperate", se confrunta cu atitudinea de rezerva si amanare a lui Ieronim, cu melancolia lui "impersonala", cu neho-tararea si seninatatea lui "abstracta". Singura "magia insulei" va rezolva drama protagonistilor, detinand rolul decisiv in istoria pasiunii lor. Ieronim se va indragosti cu adevarat de Cezara numai dupa ce amandoi vor fi regasit nuditatea paradisiaca, in geografia mitica, nu reala, a insulei, departe de "cetate" (spatiul profan).

Opozitia romantica dintre protagonisti se coreleaza, in prima parte a nuvelei, cu structura antinomica a portretului fizic. Asocierea contrariilor angelic/demonic in portretizarea lui Ieronim este, de asemenea, in spiritul gandirii romantice care propune esente antitetice prezente in acelasi individ: "tanarul... pare un demon... frumos, serios, nepasator", "cel mai frumos model de pictura... un inger de geniu, caci demonii sunt ingeri de geniu..." Perspectiva ii apartine Cezarei, respectiv pictorului Francesco.

In aceiasi termeni este portretizata Cezara: "par blond - bruma aurita" si "ochi de-un albastru intuneric", "demonica", perspectiva fiind a naratorului.

Armonizarea contrariilor in cele doua portrete reface, in structura de profunzime a textului, imaginea androginului, motiv fundamental al literaturii romantice: frumusetea feminina a lui Ieronim (care se lasa cucerit) si "agresivitatea" aproape virila a Cezarei (care provoaca si cucereste). La inceputul nuvelei, inversarea temporara a rolurilor si similitudinea portretelor fizice ale protagonistilor mascheaza, accentuand, conditia si statutul fiecaruia: virilitatea lui Ieronim si feminitatea Cezarei.

Daca pentru Ieronim iubirea se exprima prin spiritualizare, iubirea Cezarei este, din primul moment, revarsare a simturilor. Amestec paradoxal si tulburator de atitudini, de stari - inocenta si senzualitate, sfiosenie si indrazneala -, Cezara este vie si voluptuoasa, prezenta ce alerteaza instinctele lui Ieronim, impiedicandu-l s-o iubeasca. Vederea lui Ieronim pozandu-i pictorului Francesco ii desteapta eroinei senzatii si emotii a caror intensitate n-o poate controla: "era obosita de emotiune", "tremura ca varga", "avea toaleta dezorganizata, parul valvoi, ochii aprinsi, fata rosie ca sangele", "ochii plini de lacrimi si dorinta". Pasiunea ce ravaseste si consuma organic este o valenta a erosului romantic. Cealalta fateta a acestuia o descoperim in fuga de instinctualitate proprie lui Ieronim. Schimbul de scrisori din capitolul V, prologul iubirii dintre Ieronim si Cezara, demonstreaza aceasta dualitate. Femeia este imploratoare, patetica, dar si orgolioasa (constienta de frumusetea si tineretea ei, de vraja ei seducatoare), intuitiva si sentimentala, senzuala dar si sfioasa, supusa si totodata provocatoare, o alta "Floare albastra". Retorica sentimentului este pe masura, necenzurata: "Ah! Cum as topi gheata ochilor tai cu gura mea - iubite!" Barbatul este reticent fata de aceasta viziune asupra "fericirii". El este ganditorul sceptic, schopenhauerian, care

## Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

---

vrea sa descopere valoarea eterna a frumusetii iubitei, imobilizata in "icoana", dezbracata de vocea  
ispititoare a speciei. "Aurul este o nenorocire si fericirea, ce mi-o oferi, venin".